

Arrest

nr. 187 284 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 27 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische asielautoriteiten

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker op 10 augustus 2016 in Spanje asiel aanvraag. Op 8 december 2016 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse autoriteiten in toepassing van artikel 18(1)b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EG).

1.3. De Spaanse autoriteiten stemmen op 21 december 2016 in met voormeld terugnameverzoek.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 januari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 21.11.2016 asiel in België samen met hun drie minderjarige kinderen. Hij is in bezit van een paspoort van Syrië met nummer 007024978, afgegeven op 25.06.2012 en geldig tot 24.06.2018, van een identiteitskaart van Syrië met nummer 17015995, afgegeven op 25.06.2012; van een familieboekje met nummer 003036193 afgegeven op 06.10.2009 en van een dienstplichtboekje afgegeven op 02.08.2009.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.08.2016 asiel vroeg in Melilla (Spanje). De betrokkene werd gehoord op 29.11.2016 en verklaarde dat hij Syrië in 2011 verliet en vervolgens verbleef in Libanon, Turkije, Tunesië, Mauritanië, Mali en Algerije. Van Algerije trok de betrokkene naar Marokko. Na een verblijf van zeventwintig dagen in Marokko reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Spanje (Melilla). Hij voegde toe dat hij vervolgens asiel vroeg in Spanje. Na een verblijf van vier maanden in een opvangcentrum in Melilla reisde hij naar het Spaanse vasteland en vervolgens via Frankrijk naar België. Hij stelde dat hij in Spanje als vluchteling werd erkend, maar alles weigerde.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij familie heeft in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje, maar voerde geen concrete motieven aan.

De betrokkene verklaarde dat zijn beide ouders, drie van zijn vier broers en drie van zijn zeven zussen in België verblijven.

Op 08.12.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 21.12.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Verordening 604/2013/EG de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat zijn beide ouders, drie broers en drie zussen in België verblijven. De ouders van de betrokkene, een broer en een zus. Een broer en een zus verwierven subsidiaire bescherming. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende familie kan ten overstaan van de betrokkene, die meerderjarig is en een eigen gezin heeft, niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een reden, zoals vermeld in artikel 16(1), daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen hem en zijn in België verblijvende familie.

De betrokkene stelde zoals reeds vermeld geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tot heden tijdens zijn verblijf in België geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kind een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kind bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene is in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin vanwege deze reden een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties betreffende de opvangcondities te vragen aan Spanje wensen we op te merken dat we van oordeel zijn dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan volgens ons geenszins worden gelijkgesteld met die in Spanje. Ons inzien kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. In het bovenvermelde rapport "Asylum Information Database - National Country Report - Spain" lezen we dat er geen berichten zijn van slechte opvangcondities ("In general, there have not been reports of bad conditions of reception", pagina 39) en dat gezinnen worden samengehouden ("The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence. Single

women for example are usually placed in female-only apartments, while the same happens for single men. In this context, the unity of families is also respected, as family members are placed together”, pagina 39).

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van de “*principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin en de minutie*”. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Hij verschaft volgende toelichting bij zijn middel:

“1. *Application des articles 9 et 10 du Règlement Dublin III*

Dans sa décision de refus de séjour assortie d'un ordre de quitter le territoire du 12 janvier 2017, la partie adverse évoque les articles 9 et 10 du Règlement Dublin III.

Concernant article 9 du règlement précipité, rappelons que : « Si un membre de la famille du demandeur, que la famille ait été ou non préalablement formée dans le pays d'origine, a été admis à résider en tant que bénéficiaire d'une protection internationale dans un État membre, cet État membre est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, à condition que les intéressés en aient exprimé le souhait par écrit».

Et qu'en vertu de l'article 10 du même règlement: « Si le demandeur a, dans un État membre, un membre de sa famille dont la demande de protection internationale présentée dans cet État membre n'a pas encore fait l'objet d'une première décision sur le fond, cet État membre est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, à condition que les intéressés en aient exprimé le souhait par écrit».

Alors même qu'il n'est pas précisé, dans ces dispositions légales, s'il s'agit d'un membre de la famille nucléaire du demandeur, c'est pourtant le choix d'interprétation opéré par l'Office des étrangers dans sa décision. Cette interprétation restrictive des articles 9 et 10 du Règlement Dublin III porte atteinte, de manière disproportionnée, au droit à la vie privée et familiale du requérant, de telle sorte qu'elle viole l'article 8 de la CEDH:

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.»

La majorité de la famille proche de Monsieur A.A. vit en Belgique : ses deux parents, trois de ses frères, trois de ses sœurs et sa belle-sœur. Depuis leur arrivée, ils sont parvenus à reconstruire, dans un pays tiers, une réelle vie privée et familiale.

Au surplus, alors que ses parents, un de ses frères et une de ses sœurs ont reçu le statut de réfugié, sa belle-sœur est en cours de procédure pour l'obtenir. De plus, un autre de ses frères et une autre de ses sœurs ont acquis la protection subsidiaire.

Entendre les termes « membre de la famille du demandeur » au sens strict en se limitant à la famille nucléaire, c'est priver Monsieur A.A. et sa fille, A.A.A., de leur famille proche et réunie en Belgique.

Au vu de la présence non négligeable de la famille de Monsieur A.A. sur le territoire belge, la partie adverse ne pouvait nier et passer outre l'existence d'une « vie privée et familiale » sur le territoire belge, au sens de l'article 8 de la CEDH.

C'est pourquoi, elle aurait dû faire une interprétation élargie de la notion de « membre de la famille du demandeur » énoncée dans les articles 9 et 10 du Règlement Dublin III.

Ainsi, le requérant considère qu'il y a une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse ainsi que des défauts de bonne administration et en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie.

2. Motivation par référence

Ensuite, il est important de préciser que la motivation par référence est interdite, sauf si les conditions suivantes sont réunies:

- le document auquel il est référé existe et est motivé en la forme, répondant, dès lors, lui-même, aux exigences de la loi du 29 juillet 1991;

- le document auquel il est référé est connu du destinataire, au plus tard lors de la notification de l'acte, étant entendu que le document peut être annexé à l'acte lors de sa notification;

- l'auteur de la décision doit avoir fait sien le contenu du document auquel il est référé.

(Voy. not. C.E., arrêt Dobbelaere, n° 223.031 du 27 mars 2013; égal. C.E., arrêt Dandrifosse et consorts, n° 223.440 du 7 mai 2013; C.E., Niemegerst, n° 224.489 du 21 août 2013).

En l'espèce, ni le document auquel il est référé dans la décision attaquée, à savoir « Asylum Information Database - National Country Report - Spain » n'est connu du requérant, ni la mention de courtes phrases suffit à ce que l'Office des étrangers ait fait sien le contenu de ce document.

A ce sujet, il est intéressant de se référer à l'arrêt n°178460 du Conseil du Contentieux des étrangers du 28 novembre 2016 déclarant que :

« Dès lors que le dossier administratif soumis au Conseil ne contient aucun des rapports cités dans la première décision attaquée, le Conseil ne peut vérifier la conformité des motifs du premier acte attaqué avec le contenu de ces rapports et, ne peut partant, exercer son contrôle de légalité. En effet, le Conseil n'est ni en mesure de vérifier les conditions d'accueil des demandeurs d'asile, de traitement des demandes d'asile dans ce pays ni de vérifier les conditions d'accès aux soins de santé en Espagne par le requérant, contestées pourtant par la partie requérante. Reposant, par conséquent, sur des informations qui ne peuvent être vérifiées, les motifs de la première décision attaquée ne peuvent être considérés comme suffisants. L'argumentation de la partie défenderesse, développée en termes de note d'observations, ne peut être suivie, eu égard au constat susmentionné.

3.5 Il résulte de ce qui précède que le moyen unique est, à cet égard, fondé et suffit à l'annulation de la première décision attaquée. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres développements du moyen qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation aux effets plus étendus.

3.6 L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant constituant l'accessoire de la première décision attaquée, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également».

Ainsi, le non-respect des conditions autorisant la motivation par référence emporte la violation des articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

3. Violation des articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 3 de la CEDH

Concernant l'absence de structure d'accueil adéquate pour les migrants à Melilla, la partie adverse se contente de décrire le système d'accueil de manière générale sans que des informations concrètes ne soient données et en passant sous silence le phénomène inquiétant de surpopulation énoncé dans le même rapport datant du 18 avril 2016 dont elle tire ses informations : « Asylum Information Database - National Country Report - Spain » (Voy. Pièce 4).

« There are two Migrant Temporary Stay Centres (CETI) in the autonomous cities of Ceuta and Melilla. This type of centre hosts any migrant or asylum seeker that enters the Spanish territory undocumented, either by land or by sea. Every third country national who enters irregularly the Spanish territory in that way, is placed in one of the two centres before being moved to the peninsular territory as an asylum seeker or an economic migrant. The capacity of the CETI is 512 places in Ceuta and 480 in Melilla, although they are frequently found to be overcrowded »1.

«In the CETI in Ceuta and Melilla, situations of overcrowding lead asylum seekers and migrants to substandard reception conditions. Severe overcrowding was reported in 2014, when the average occupancy rates were 638 in Ceuta and 1,338 in Melilla, even though the respective capacities of the CETI are 512 and 480. In October 2015, Melilla was hosting 1,156 persons. In both centres, the shortage of interpreters and psychologists has been criticised »2.

Au sujet des villes de Sebta et Melilla, Amnesty International a publié, le mardi 29 novembre, un rapport dans lequel « elle dénonce certaines pratiques "non conformes au droit international" utilisées par l'Espagne mais également par le Maroc à la frontière des deux villes autonomes, qualifiées de "territoires de non-droit"» (Voy. Pièce 3). Elle insiste également sur «les conditions difficiles d'hébergement des migrants dans les centres d'accueil temporaire (CETI) des deux villes espagnoles (...)»

(Voy. Pièce 3).

Sachant que, en vertu de la décision attaquée, le requérant doit retourner à Melilla avec sa femme et ses enfants nécessitant, au vu de leur très jeune âge, des soins particuliers, et en connaissant, dès lors, les conditions de vie déplorables auxquelles ceux-ci peuvent s'attendre en lisant les constatations faites ci-dessus, nous pouvons constater, en l'espèce, qu'en cas de retour de la famille A.A.-J. en Espagne, il y a un risque important d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de Partielle 3 de la CEDH et de Partielle 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Le requérant est ainsi d'avis que la partie adverse a failli à son obligation de motivation à laquelle elle est tenue en vertu des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et a son devoir de minutie dans le traitement de ses dossiers en ayant occulté certaines informations défavorables concernant l'accueil des demandeurs d'asile à Melilla pour conclure à l'absence de risque de violation de Partielle 3 de la CEDH dans le chef du requérant en cas de transfert en Espagne. [...]»

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 51/15 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) juncto artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013/EG, gesteld dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag toekomt aan de Spaanse autoriteiten. Hierbij wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom

verzoeker zich niet kan beroepen op de artikelen 9, 10, 16 of 17 van de Verordening 604/2013/EG. Tevens wordt uitvoerig beargumenteerd waarom er in casu geen redenen voorhanden zijn die zich verzetten tegen een terugname door de Spaanse autoriteiten. Hierbij wordt ingegaan op de compatibiliteit van de asiel- en opvangprocedure van Spanje met de internationaalrechtelijke verdragsnormen. Waar verzoeker aangeeft dat in casu niet is voldaan aan de voorwaarden om middels verwijzing te motiveren – waarbij hij wijst op de verwijzingen in de bestreden beslissing naar de inhoud van het rapport “*Asylum Information Database-National Country Report-Spain, up-to-date 18 april 2016*” (hierna: het AIDA-rapport) – kan de Raad dit betoog niet weerhouden. Verzoeker stelt geen kennis te hebben van het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen en hekelt het gegeven dat uit dit rapport slechts korte passages worden geciteerd in de bestreden beslissing. De Raad wijst er ten eerste op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing, niet wordt opgenomen in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). Ten tweede is verzoekers betoog niet ernstig. Vooreerst wijst de Raad erop dat het betreffende rapport – evenals de overige rapporten waarnaar wordt verwezen – in zijn volledigheid werd opgenomen in het administratief dossier, zodat het verzoeker vrijstond hierin inzage te vragen, teneinde zich te vergewissen van de inhoud van dit rapport. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk in eenzelfde verzoekschrift voorhouden enerzijds geen kennis te hebben van de inhoud van het AIDA-rapport en anderzijds zelf passages uit dit rapport citeren en bij zijn verzoekschrift voegen. Aldus blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker genoegzaam kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zodat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad is in deze niet dienstig – dit arrest heeft betrekking op een situatie waarin de rapporten waarnaar werd verwezen niet werden opgenomen in het administratief dossier, zodat de Raad niet in staat werd gesteld zijn wettigheidscontrole uit te oefenen, een situatie die in casu niet voorligt – en doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in een definitie voor de begrippen “*bestuurshandeling*”, “*bestuur*” en “*bestuurde*”. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing hiervan een schending zou inhouden.

2.4. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en opwerpt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Waar verzoeker de schending opwerpt van “*principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin en de minutie*”, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht. Deze houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoeker refereert aan zijn familieleden, met name zijn ouders, één broer en één zus die in België legaal verblijven als erkende vluchteling, en stelt in essentie dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven met deze personen miskent en verhindert dat hij deze personen kan vervoegen.

De in casu relevante bepalingen dienaangaande van de Verordening 604/2013/EG, zijn de volgende:

- artikel 9 van de Verordening 604/2013/EG:

“*Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.*”

- artikel 10 van de Verordening 604/2013/EG:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Voormelde bepalingen verwijzen naar het begrip “gezinslid”, dat luidens artikel 2, g) van de Verordening 604/2013/EG wordt gedefinieerd als volgt:

“gezinsleden: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is”

Artikel 16(1) van de Verordening 604/2013/EG luidt als volgt:

“Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

2.7. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de aanwezige familie van verzoeker – met name zijn ouders en meerderjarige broer en zus – niet ressorteren onder in artikel 2, g) van de Verordening 604/2013/EG opgenomen definitie van “gezinsleden”, zodat verzoeker zich, losstaand van de vaststelling dat evenmin een schriftelijke verklaring van deze personen voorligt dat zij wensen dat verzoekers asielaanvraag alhier wordt behandeld, niet kan beroepen op de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG. Het gegeven dat verzoeker niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG komt niet voort uit een restrictieve lezing van verweerder van deze bepalingen, doch volgt uit de duidelijke bewoordingen hiervan. Verweerder heeft bij het treffen van de bestreden beslissing dan ook niet meer gedaan dan de toepasselijke regelgeving correct toe te passen, waarbij enige andere interpretatie zou ingaan tegen de duidelijke bewoordingen hiervan.

2.8. Er kan hierbij niet worden vastgesteld dat de toepassing van voormelde bepalingen in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM, daar deze verdragsbepaling door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op een gelijkaardige wijze wordt geïnterpreteerd. Zo wordt ook door het EHRM het gezinsleven in beginsel beperkt tot de gezinsband tussen de in artikel 2, g) van de Verordening 604/2013/EG vermelde personen. Teneinde een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te nemen tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers/zussen, dient er sprake te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van

bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen.

Voormelde afhankelijkheidsvereiste is tevens terug te vinden in de Verordening 604/2013/EG. In dit verband, dient de Raad op te merken dat verweerder in het kader van de in artikel 16(1) van de Verordening 604/2013/EG bedoelde afhankelijkheidsclausule, oordeelde dat verzoeker geen enkel element van een relatie van afhankelijkheid tussen zichzelf en de in België verblijvende familieleden heeft aangetoond, zodat hij zich niet op voormelde bepaling kan beroepen opdat zijn asielaanvraag alsnog in België zou worden behandeld. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker in zijn uiteenzetting op geen enkele wijze refereert aan enige band van afhankelijkheid tussen zichzelf en zijn familieleden, doch zich ertoe beperkt te verwijzen naar de loutere aanwezigheid van zijn familieleden in België en het gegeven dat de bestreden beslissing hem de kans ontnemt zich met hen te herenigen alhier. Losstaand van de vaststelling dat ook hier enige schriftelijke verklaringen van de familieleden – dat zij wensen dat verzoekers asielaanvraag alhier wordt behandeld – ontbreekt, volstaat dergelijke uiteenzetting geenszins om aan te tonen dat verweerder ten onrechte stelde dat verzoeker niet onder de toepassing van artikel 16(1) van de Verordening 604/2013/EG valt.

Het kan verder ook niet kennelijk onredelijk worden geacht, waar verweerder stelt dat de loutere aanwezigheid van familieleden van verzoeker in België niet leidt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule, vervat in artikel 17(1) van de Verordening 604/2013/EG.

2.9. Gelet op het gestelde hierboven, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder de artikelen 9, 10 of 16 van de Verordening 604/2013/EG op onredelijke of incorrecte wijze zou hebben ingevuld. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de wijze waarop verweerder voormelde bepalingen hanteerde, strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoeker zou betogen dat de artikelen 9, 10 of 16 van de Verordening 604/2013/EG an sich strijdig zijn met het artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze kritiek niet dienstig is gezien hierboven reeds werd vastgesteld dat de besproken bepalingen van de Verordening 604/2013/EG geheel in lijn liggen met de interpretatie van het EHRM van het artikel 8 van het EVRM..

2.10. Verzoeker meent verder dat een overdracht naar Spanje een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij verwijst hiertoe naar het gegeven dat hij deel uitmaakt van een gezin met jonge kinderen – ook ten aanzien van verzoekers echtgenote en hun gezamenlijke kinderen werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten getroffen – en het gegeven dat Spanje kampt met overbevolkte opvangcentra in Melilla.

2.11. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker en zijn kind een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheids-

situatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van de Verordening 604/2013/EG bestaat een vermoeden van een wederzijds vertrouwen dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Zowel het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland) als het Hof van Justitie (HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland / Kaved Puid, § 36 en dictum) hebben in hun rechtspraak bevestigd dat dit vermoeden weliswaar weerlegbaar is, doch enkel in die situatie dat de lidstaten "*niet onkundig kunnen zijn*" van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielpcedure of de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat, die op feiten berusten, grond vormen om aan te nemen dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij overdracht aan de betrokken lidstaat. In deze dienen de Staten een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). In dit kader benadrukt het EHRM dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119). Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging ("*decisive factor*") en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99).

2.12. Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpcedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Spanje en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker en zijn kind, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Spanje zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, dan wel artikel 4 van het Handvest.

2.13. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker middels het Dublingehoor de mogelijkheid werd geboden zijn bezwaren kenbaar te maken tegen een overdracht naar Spanje. Verzoeker gaf hierbij aan bezwaren te hebben tegen een dergelijk terugkeer, doch bracht hieromtrent geen bijzondere redenen aan ("*ik heb bezwaar. Waarom weet ik niet*"). Niettegenstaande dit gebrek aan een concrete indicatie van een problematische situatie voor verzoekers concrete zaak, heeft verweerder in de bestreden beslissing een onderzoek gevoerd naar de vraag of een overdracht van verzoeker en zijn kind naar Spanje problematisch kan zijn. Hierbij stelde verweerder het volgende: "*We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. De betrokkene is in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin vanwege deze reden een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties betreffende de opvangcondities te vragen aan Spanje wensen we op te merken dat we van oordeel zijn dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan*

volgens ons geenszins worden gelijkgesteld met die in Spanje. Ons inzien kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. In het bovenvermelde rapport "Asylum Information Database - National Country Report - Spain" lezen we dat er geen berichten zijn van slechte opvangcondities ("In general, there have not been reports of bad conditions of reception", pagina 39) en dat gezinnen worden samengehouden ("The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence. Single women for example are usually placed in female-only apartments, while the same happens for single men. In this context, the unity of families is also respected, as family members are placed together", pagina 39). De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene."

Aldus blijkt dat verweerder aan de hand van relevante en recente rapporten heeft onderzocht of er zich in Spanje problemen voordoen met de opvangmogelijkheden. Verweerder geeft hierbij aan dat – hoewel er opmerkingen kunnen worden gemaakt bij bepaalde aspecten in verband met opvang en behandeling van asielzoekers – de opvangmogelijkheden geen structurele tekortkomingen vertonen, zodat een overdracht van asielzoekers naar Spanje niet per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest uitmaakt. Geconcretiseerd naar verzoekers situatie, stelde verweerder dat in casu geen verplichting bestaat tot het verkrijgen van bijkomende garanties van Spanje betreffende de opvangcondities, gelet op de vaststelling dat er niet kan worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn in Spanje en dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat het gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in een opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Hierbij wordt verwezen naar passages uit het AIDA-rapport, waarin verweerder leest dat er geen berichten zijn van slechte opvangcondities (p. 39) en dat gezinnen worden samengehouden (p. 39). Deze vaststellingen van verweerder vinden steun in het betreffende rapport, dat bij het administratief dossier werd gevoegd. Waar verzoeker wijst op berichten in hetzelfde AIDA-rapport en een persbericht van de Huffington Post van 29 november 2016 – waarin een rapport van Amnesty International wordt besproken – die gewag maken van overbevolking en problemen in de tijdelijke opvangcentra van Ceuta en Melilla, wijst de Raad erop dat geenszins kan worden vastgesteld dat verzoeker en zijn kind naar voormelde opvangcentra zouden dienen terug te keren. Deze opvangcentra zijn slechts tijdelijke opvangcentra, alwaar vreemdelingen terechtkomen die documentloos het Spaanse grondgebied binnenkomen, in afwachting van een plaatsing op het Spaanse vasteland in de hoedanigheid van asielzoeker. Verzoeker en zijn kind zijn geen dergelijke documentloze vreemdelingen, daar zij met een uitdrukkelijk akkoord van de Spaanse autoriteiten het grondgebied zullen betreden in de hoedanigheid van asielzoeker. Hierbij werd in de beslissing door verweerder gesteld dat de Spaanse autoriteiten verzoekers asielaanvraag – waarvan verzoeker in het Dublinverhoor aangaf zich reeds in een vergevorderd stadium van de asielprocedure te bevinden, met name dat hij reeds werd erkend ("Ja, erkend, maar ik heb alles geweigerd, want ik wou naar België komen. Ik kreeg zelfs een aders [sec.]") – zullen hervatten, indien gewenst. Er is derhalve geen enkele indicatie aanwezig dat verzoeker en zijn kind zullen dienen terug te keren naar het tijdelijke opvangcentra te Melilla. De problemen in deze tijdelijke opvangcentra waarvan gewag wordt gemaakt, zijn dan ook niet van toepassing op verzoekers geval en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. In de mate dat in het artikel van Huffington Post nog wordt verwezen naar problemen van Syrische vluchtelingen bij het oversteken van de Marokkaanse grens, wijst de Raad erop dat verzoeker en zijn kind niet in deze situatie terecht zullen komen, daar zij middels een doorlaatbewijs vanuit België Spanje op een legale wijze binnen kunnen reizen.

2.14. Verder brengt verzoeker geen enkel concreet element aan op grond waarvan blijkt dat de nodige zorgen, die hij niet verder concretiseert, voor zijn achtjarig kind niet beschikbaar zouden zijn in Spanje. Het louter vooropstellen dat verzoeker en zijn gezin zullen terechtkomen in slechte levensomstandigheden kan niet volstaan, in het bijzonder gelet op de vaststelling dat hij dit vooruitzicht baseert op een terugkeer naar Melilla, waarvan is aangetoond dat zulks niet aan de orde is. De Raad benadrukt nog dat verweerder in het overnameverzoek van 8 december 2016 op de specifieke samenstelling van het gezin – met name dat één minderjarig kind verzoeker vergezelt en dat verzoekers echtgenote met hun twee gezamenlijke minderjarige kinderen eveneens zal worden overgedragen – heeft gewezen, waarbij de Spaanse overheid in haar aanvaarding van het terugnameverzoeker eveneens uitdrukkelijk heeft bevestigd op de hoogte te zijn van komst van de verschillende leden van het nieuw samengesteld gezin. Aldus blijkt dat de Spaanse overheid kennis heeft van verzoekers specifieke situatie, in het bijzijn van de overige leden van zijn gezin. Hoewel de Raad er begrip voor kan opbrengen dat verzoeker het niet ideaal acht met zijn kind(eren) naar Spanje te moeten reizen, kan hij enkel vaststellen dat verzoeker

geen concrete onmogelijkheid hiertoe aantoont, noch aantoont dat de Spaanse opvangstructuur zodanige gebreken vertoont dat het aannemelijk is dat hij niet op degelijke wijze zal worden opgevangen met zijn kind(eren). De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing werd aangegeven dat gezinnen worden samengehouden en dat de opvang van elke asielzoeker op individuele basis wordt bepaald, met oog voor kwetsbaarheden. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, waar verzoeker verwijst naar de zorgen die zijn echtgenote en hun twee gezamenlijke kinderen behoeven, ten aanzien van hen een afzonderlijke beslissing werd getroffen, waarbij het door zijn echtgenote hiertegen ingediende annulatieberoep werd verworpen werd bij arrest nr. 187 285 van 22 mei 2017.

2.15. Gelet op bovenstaande toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat de opvangmogelijkheden in Spanje noch in het algemeen, noch specifiek voor gezinnen, zodanige tekortkomingen vertonen, dat op verweerder in casu een verplichting rustte bijkomende specifieke garanties te verkrijgen van de Spaanse autoriteiten. De Raad benadrukt dat verweerder een gedegen onderzoek voerde, waarbij hij recente en objectieve rapporten aanwendde – waaronder het AIDA-rapport, up-to-date tot 18 april 2016 – om zijn oordeel dat de Spaanse autoriteiten voldoen aan de verplichtingen die hen middels internationale verdragsrechtelijke bepalingen worden opgelegd, te staven. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder in het kader van dit onderzoek slechts zou zijn uitgegaan van een selectieve lezing van de beschikbare rapporten of dat hij abstractie zou hebben gemaakt van bepaalde negatieve elementen. Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn kind zouden dienen terug te keren naar Ceuta of Melilla, zodat het niet vermelden door verweerder van problemen van overbevolking in de opvangcentra aldaar niet kan worden beschouwd als het achterhouden van relevante informatie, doch veeleer het niet opnemen van niet op verzoekers specifieke situatie toepasselijke informatie betreft. Verzoeker kan dan ook niet met de – weliswaar gestoffeerde – informatie omtrent de opvangproblemen in Ceuta en Melilla en zijn verder loutere beweringen inzake slechte levensomstandigheden en een gebrek aan aangepaste zorgen, de bestreden beslissing aan het wankelen brengen. Enige schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest blijkt niet.

2.16. Ten slotte, waar verzoeker nog de schending opwerpt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet dient de Raad vast te stellen dat hij dit niet in concreto uitwerkt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA